

право нагоре, към синьото небе, бѣлитѣ детелинови съцвѣтия—главички.

— Росни детелинови цвѣтчета, за кого сте така радостни и засмѣни?

За кого сте така подрали?

— Брѣмъ, брѣмъ, брѣмъ! За насъ, за насъ, за твоитѣ пчелици, извика изъ високо пискливото гласче на моята пчелица.

— Аха, ето те и тебе, извикахъ радостно, но като че ли си позакъснѣла малко. Навѣрно сега идвашъ отъ кошера?

— Какъвъ ти кошерь! Нима не виждашъ колко съмъ изморена. Отъ ранни зори сме въ усиленa работа. Полето е препълнено съ пѣстри цвѣтенца. Тази сутринъ има въ изобилие нектаръ. Въ кошера сега всички сме въ тревога. Медъ се събира . . . И азъ щѣхъ да бжда по детелинитѣ, но нали обещахъ да продължа разказа си?

Слушай пакъ!

. . . И така, *нашата обична царица* се грижи съ еднаква любовъ и майчина обичъ къмъ всички пчелици отъ кошера. Но за това и ние, както казахъ, я уважаваме и съ голѣмо почитание се отнасяме къмъ нея. Гладна ли е, ние се надпреварваме да ѝ услужваме кой съ каквото може. При нападение отъ пчели-крадци или, недай Боже, при друга нѣкоя опасностъ, когато е застрашенъ живота на нашата царица, всички безъ страхъ се жертвуваме, за да спасимъ живота ѝ.

— Това не бѣше хвалба отъ страна на моята пчелица. Слушайки всичко това, азъ си спомнихъ за книгата на великия Л. Л. Ланкастротъ, бащата на пчеларството въ Америка, въ която татко ми бѣ челъ за живота на пчелитѣ.

Ланкастротъ казва:

„Ако царицата е спокойна, движи се постоянно, бавно, почти старчески, но тя може да се движи и съ голѣма бързина. Единъ рой (пчелно семейство) безъ царица е осжденъ на загиване така, както едно